

คู่มือปฏิบัติการ

กรณีโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส

สำหรับเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

พิมพ์ครั้งที่ ๑

ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค

มิถุนายน ๒๕๕๘

คำนำ

ด้วยปรากฏการณ์การระบาดของโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส (Middle East Respiratory Syndrome - MERS) ในประเทศแถบตะวันออกกลางหลายประเทศ และยังมีการระบาดในประเทศนอกภูมิภาคตะวันออกกลางด้วย เช่น ประเทศเกาหลีใต้ สำหรับประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ออกประกาศให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส (Middle East Respiratory Syndrome - MERS) เป็นโรคติดต่ออันตราย โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นต้นมา ส่งผลให้เจ้าพนักงานสาธารณสุข พนักงานเจ้าหน้าที่ เจ้าของหรือผู้ดูแลสถานพยาบาลทั้งของรัฐและของเอกชน รวมถึงประชาชนทั่วไป ต้องดำเนินการตามที่พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ บัญญัติไว้อย่างเคร่งครัด โดยสถานการณ์ของประเทศไทยในขณะนี้ มีการพบผู้ป่วยยืนยัน ๑ ราย และมีผู้ที่เข้าเกณฑ์สอบสวนโรคซึ่งกระทรวงสาธารณสุขต้องดำเนินการเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิดอีกจำนวนหนึ่งด้วย ดังนั้น เพื่อเป็นการคุ้มครองสุขภาพอนามัยของประชาชน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการต่างๆ ในการป้องกันและควบคุมการระบาดของโรคดังกล่าว ซึ่งมาตรการทางกฎหมายเป็นหนึ่งในหลายมาตรการที่จะช่วยป้องกันและควบคุมมิให้โรคแพร่หลายจนเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้

เพื่อให้การใช้มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส (Middle East Respiratory Syndrome - MERS) เป็นไปตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ และสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งต้องอาศัยการดำเนินการจากเจ้าพนักงานสาธารณสุขเป็นสำคัญ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดทำคู่มือปฏิบัติการกรณีโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส สำหรับเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ขึ้น เพื่อให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ศึกษาและใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน เพื่อให้กระบวนการและวิธีการดำเนินการเป็นไปในทิศทางเดียวกันต่อไป

ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค
มิถุนายน ๒๕๕๘

สารบัญ

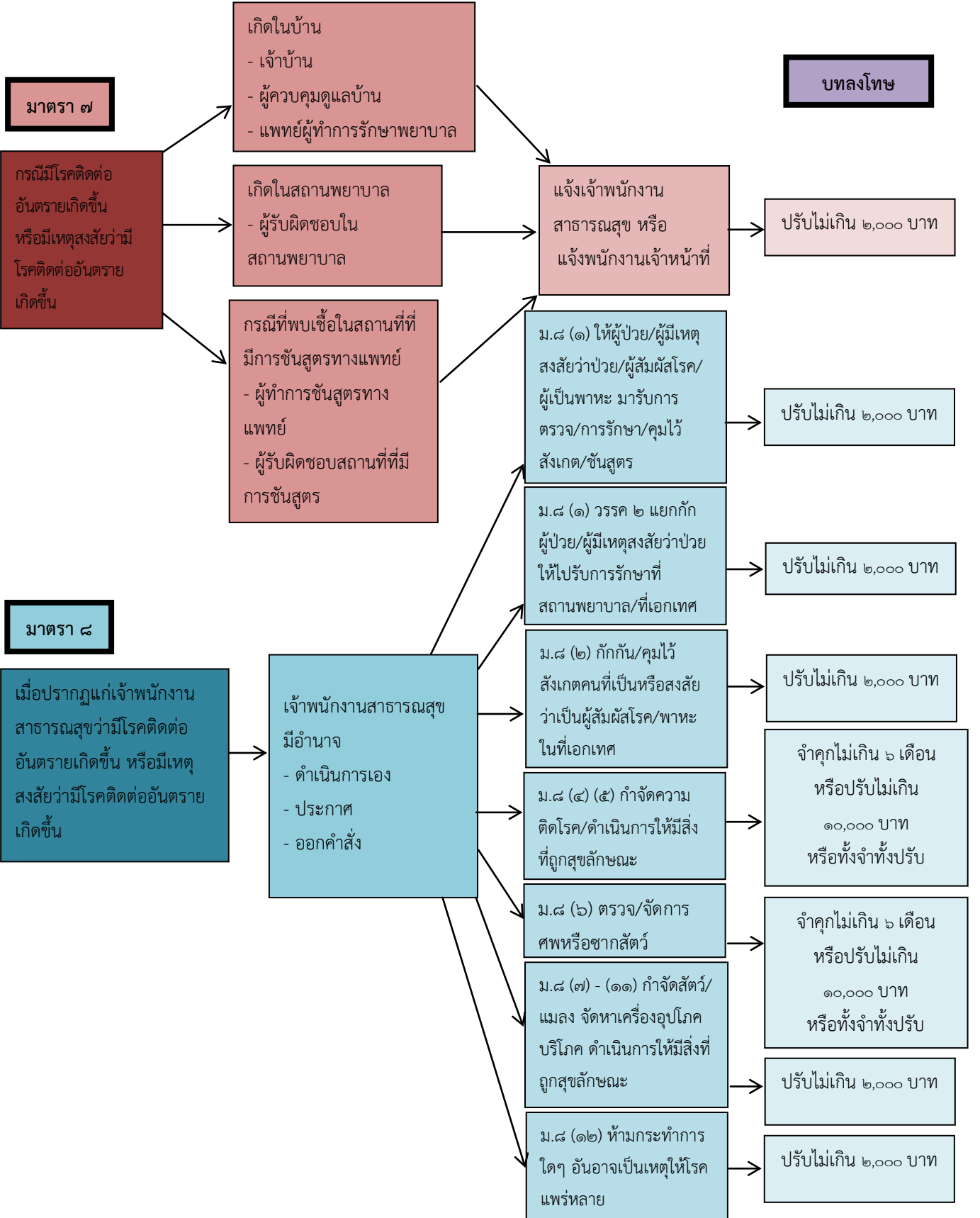
แผนผังมาตรการทางกฎหมาย	๑
หลักการของกฎหมาย	๓
ผู้ปฏิบัติการตามกฎหมาย	๓
การรับแจ้งกรณีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น	๕
การดำเนินการกับผู้ป่วย ผู้มีเหตุสงสัยว่าป่วย ผู้สัมผัสโรค หรือผู้เป็นพาหะของโรค	๗
สถานพยาบาลต้องดำเนินการอย่างไรเมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าโรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้น	๘
ประชาชนต้องดำเนินการอย่างไรเมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าโรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้น	๙
บทกำหนดโทษ	๑๐

ภาคผนวก

ภาคผนวก ๑	ประกาศเจ้าพนักงานสาธารณสุข ฉบับที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ เรื่อง ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาล ดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ กรณีโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส เกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดขึ้นในสถานพยาบาล
ภาคผนวก ๒	ประกาศเจ้าพนักงานสาธารณสุข ฉบับที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ เรื่อง ข้อปฏิบัติสำหรับประชาชนตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ กรณีโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส เกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดขึ้น
ภาคผนวก ๓	ตัวอย่างคำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ กรณีที่มีคำสั่งให้แยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกตผู้ป่วย ผู้มีเหตุสงสัยว่าป่วย หรือผู้สัมผัสโรค
ภาคผนวก ๔	แนวทางการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓
ภาคผนวก ๕	พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ และกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๒๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓
ภาคผนวก ๖	ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ
ภาคผนวก ๗	ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ
ภาคผนวก ๘	ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย

แผนผังมาตรการทางกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๖๓ กรณีโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลางหรือโรคเมอร์ส เกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดขึ้น

มาตรา ๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลางหรือโรคเมอร์ส เป็นโรคติดต่ออันตราย

มาตรา ๗

กรณีมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่ามีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น

เกิดในบ้าน
- เจ้าบ้าน
- ผู้ควบคุมดูแลบ้าน
- แพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล

เกิดในสถานพยาบาล
- ผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาล

กรณีที่พบเชื้อในสถานที่ที่มีการชันสูตรทางแพทย์
- ผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์
- ผู้รับผิดชอบสถานที่ที่มีการชันสูตร

บทลงโทษ

ปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท

ปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท

ปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท

มาตรา ๘

เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขว่ามีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่ามีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น

เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจ
- ดำเนินการเอง
- ประกาศ
- ออกคำสั่ง

แจ้งเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือแจ้งพนักงานเจ้าหน้าที่

ม.๘ (๑) ให้ผู้ป่วย/ผู้มีความสงสัยว่าป่วย/ผู้สัมผัสโรค/ผู้เป็นพาหะ มารับการตรวจ/การรักษา/คุมไว้สังเกต/ชันสูตร

ม.๘ (๑) วรรค ๒ แยกกักผู้ป่วย/ผู้มีความสงสัยว่าป่วยให้ไปรับการรักษาที่สถานพยาบาล/ที่เอกเทศ

ม.๘ (๒) กักกัน/คุมไว้สังเกตคนที่เป็นหรือสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรค/พาหะในที่เอกเทศ

ม.๘ (๔) (๕) กำจัดความติดโรค/ดำเนินการให้มีสิ่งที่ถูกสุขลักษณะ

ม.๘ (๖) ตรวจ/จัดการศพหรือซากสัตว์

ม.๘ (๗) - (๑๑) กำจัดสัตว์/แมลง จัดหาเครื่องอุปโภคบริโภค ดำเนินการให้มีสิ่งที่ถูกสุขลักษณะ

ม.๘ (๑๒) ห้ามกระทำการใดๆ อันอาจเป็นเหตุให้โรคแพร่หลาย

ปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท

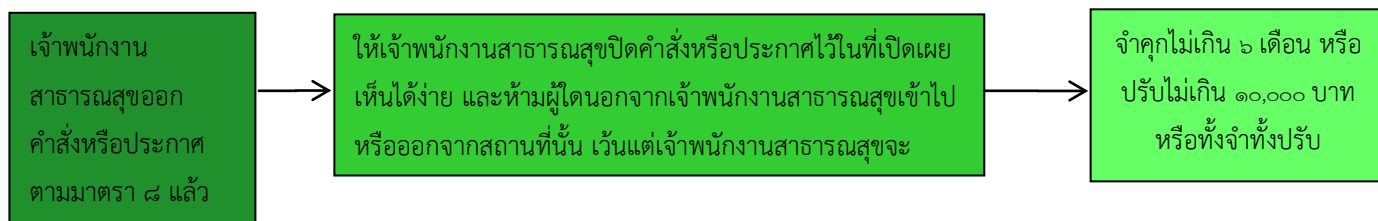
จำคุกไม่เกิน ๖ เดือนหรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

จำคุกไม่เกิน ๖ เดือนหรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

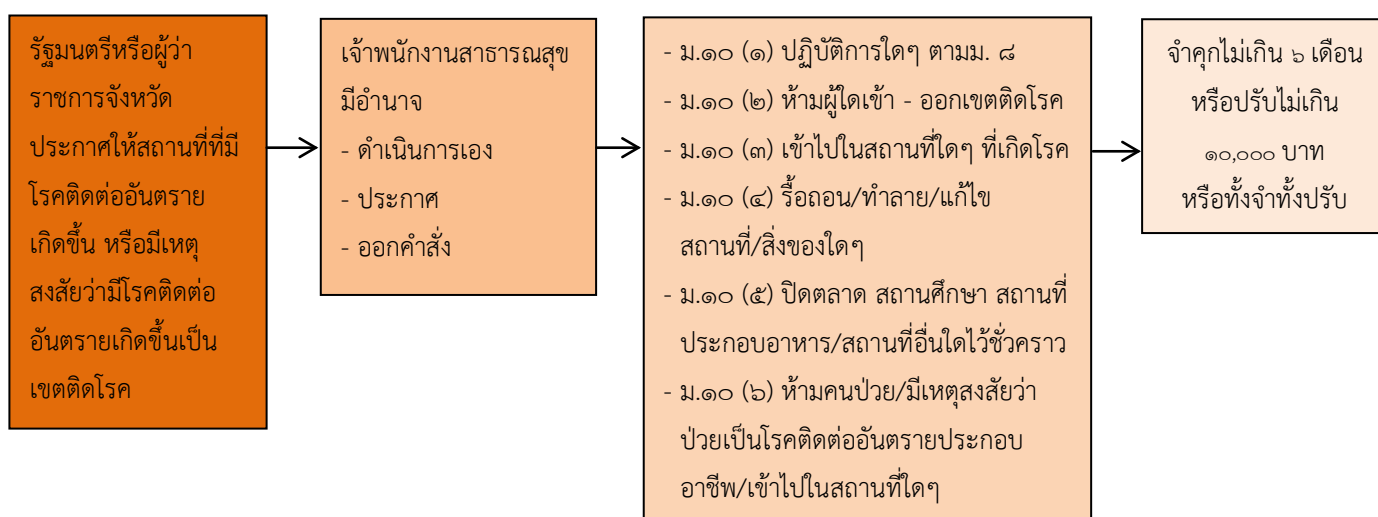
ปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท

ปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท

มาตรา ๙

มาตรา ๑๐

๑. หลักการของกฎหมาย

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อคุ้มครองป้องกันสุขภาพอนามัยของประชาชนจากโรคติดต่อที่อาจแพร่จากคนไปสู่คนหรือจากสัตว์ไปสู่คน โดยกฎหมายได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายไว้หลายมาตรการด้วยกัน เช่น การให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ในกรณีที่มีการป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้น การให้แยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกตซึ่งคนหรือสัตว์ซึ่งเป็นหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ รวมถึงการห้ามกระทำการใดๆ อันอาจเป็นเหตุให้โรคแพร่หลาย เป็นต้น

ทั้งนี้ พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ได้กำหนดโรคติดต่อไว้ ๓ ประเภท คือ โรคติดต่อ โรคติดต่อต้องแจ้งความ และโรคติดต่ออันตราย ซึ่งการจะประกาศกำหนดให้โรคติดต่อใดเป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความหรือโรคติดต่ออันตรายนั้น จะต้องมีการประกาศกำหนดให้โรคนั้นเป็นโรคติดต่อพร้อมทั้งระบุอาการสำคัญของโรคก่อน และเมื่อโรคติดต่อใดได้ถูกประกาศกำหนดให้เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความหรือโรคติดต่ออันตรายแล้ว เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจึงจะมีอำนาจใช้ดุลพินิจเพื่อดำเนินการต่างๆ ตามที่พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ บัญญัติไว้ได้ตามสมควรแก่กรณี

๒. ผู้ปฏิบัติการตามกฎหมาย ได้แก่ เจ้าพนักงานสาธารณสุขและพนักงานเจ้าหน้าที่

๒.๑ ผู้ได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพนักงานสาธารณสุข ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ มีดังนี้

๑. รองปลัดกระทรวงสาธารณสุข
๒. เจ้าหน้าที่ในสังกัดกรมควบคุมโรค
 - ๒.๑ อธิบดีกรมควบคุมโรค
 - ๒.๒ รองอธิบดีกรมควบคุมโรค
 - ๒.๓ ผู้อำนวยการสถาบันบำราศนราดูร
 - ๒.๔ ผู้อำนวยการสถาบันราชประชาสมาสัย
 - ๒.๕ ผู้อำนวยการสำนักกระบาดวิทยา
 - ๒.๖ ผู้อำนวยการสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม
 - ๒.๗ ผู้อำนวยการสำนักโรคติดต่อทั่วไป
 - ๒.๘ ผู้อำนวยการสำนักโรคติดต่อนำโดยแมลง
 - ๒.๙ ผู้อำนวยการสำนักโรคไม่ติดต่อ
 - ๒.๑๐ ผู้อำนวยการสำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์
 - ๒.๑๑ ผู้อำนวยการสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ ๑ - ๑๒

๓. ผู้ว่าราชการจังหวัด
๔. นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด
๕. ผู้อำนวยการโรงพยาบาลศูนย์ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลทั่วไป ผู้อำนวยการโรงพยาบาลชุมชน
๖. สาธารณสุขอำเภอ
๗. ผู้อำนวยการสำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร
๘. รองผู้อำนวยการสำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร
๙. ผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร
๑๐. รองผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ กรุงเทพมหานคร
๑๑. ผู้อำนวยการโรงพยาบาลในสังกัดกรุงเทพมหานคร
๑๒. ผู้อำนวยการศูนย์บริการสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร

๒.๒ ผู้ได้รับแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ มีดังนี้

๑. ผู้อำนวยการสำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร
๒. ผู้อำนวยการกองควบคุมโรคติดต่อ กรุงเทพมหานคร
๓. ผู้อำนวยการเขตของกรุงเทพมหานคร
๔. ผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม เมืองพัทยา
๕. หัวหน้างานป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ เมืองพัทยา
๖. ผู้ว่าราชการจังหวัด
๗. นายอำเภอ
๘. ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้ากิ่งอำเภอ
๙. นายกเทศมนตรี
๑๐. เทศมนตรีผู้รับผิดชอบงานด้านสาธารณสุข
๑๑. ผู้อำนวยการสำนักการสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม ผู้อำนวยการกองหรือหัวหน้ากองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมในเทศบาล
๑๒. หัวหน้างานป้องกันและควบคุมโรคติดต่อของเทศบาล
๑๓. ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล
๑๔. ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล
๑๕. ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
๑๖. กำนัน
๑๗. ผู้ใหญ่บ้าน

๓. การรับแจ้งกรณีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น

๓.๑ บุคคลที่มีหน้าที่รับแจ้ง

เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่

๓.๒ บุคคลที่มีหน้าที่ต้องแจ้งและกรณีที่ต้องแจ้ง

(๑) เจ้าบ้าน ผู้ควบคุมดูแลบ้าน หรือของแพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล กรณีมีการป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยด้วยโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้นในบ้าน

(๒) ผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาล กรณีมีการป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยด้วยโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้นในสถานพยาบาล

(๓) ผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์ หรือผู้รับผิดชอบในสถานที่ที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ กรณีที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ตรวจพบว่าอาจมีเชื้ออันเป็นเหตุของโรคติดต่อดังกล่าว

๓.๓ หลักเกณฑ์และวิธีการแจ้ง

(๑) ให้เจ้าบ้าน ผู้ควบคุมดูแลบ้าน แพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาลผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาล ผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์ หรือผู้รับผิดชอบในสถานที่ที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ แล้วแต่กรณี แจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ ภายใน ๒๔ ชั่วโมงนับแต่เริ่มมีการป่วยมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วย หรือที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ตรวจพบว่าอาจมีเชื้ออันเป็นเหตุของโรคติดต่อ แล้วแต่กรณี

(๒) เจ้าบ้านหรือผู้ควบคุมดูแลบ้าน ต้องแจ้งชื่อและที่อยู่ของตน ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย ชื่ออายุ และที่อยู่ของผู้ป่วย สถานที่ที่ผู้ป่วยพักอาศัยอยู่ วันเริ่มป่วย และอาการสำคัญของผู้ป่วย

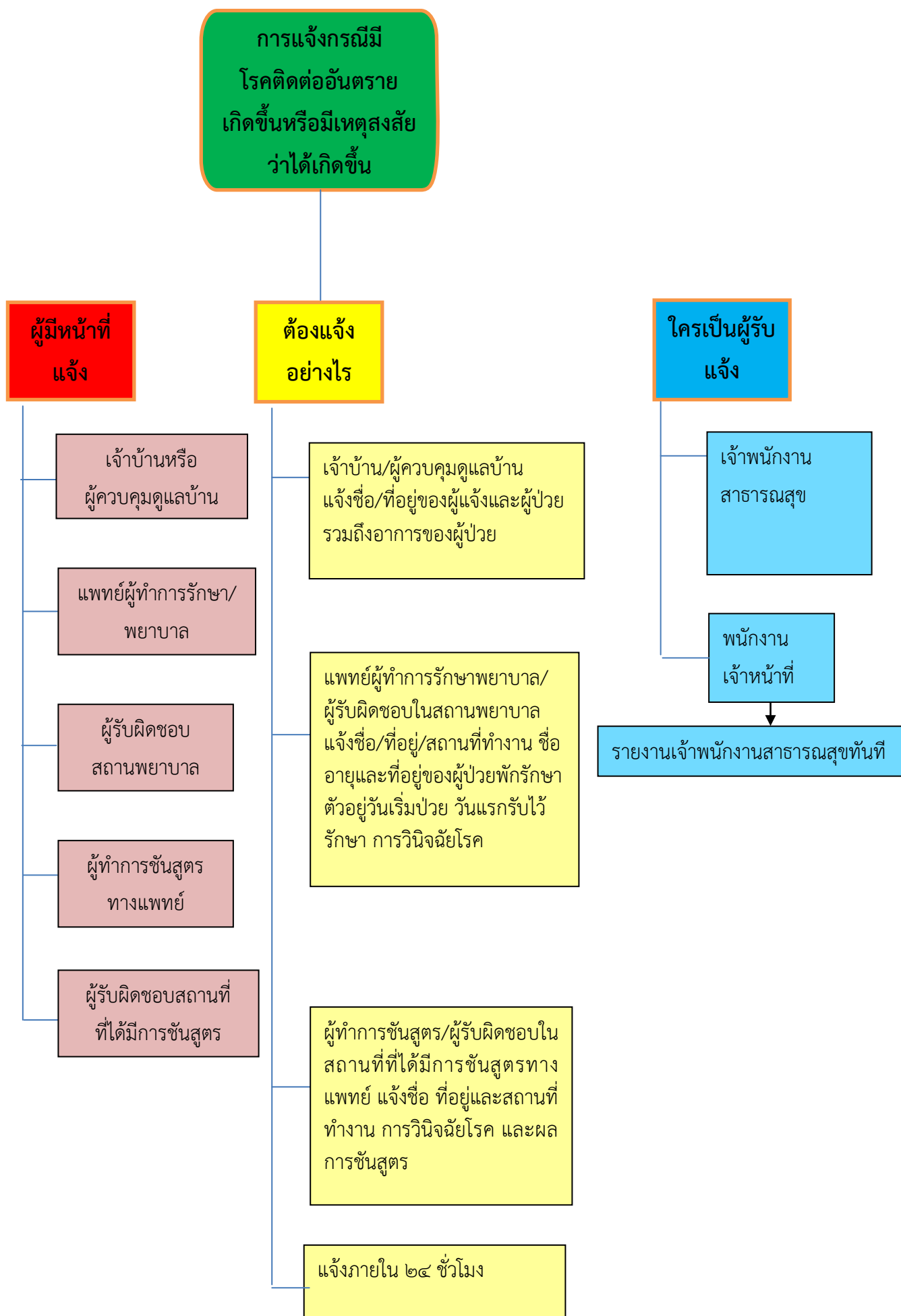
(๓) แพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาลหรือผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาล ต้องแจ้งชื่อที่อยู่และสถานที่ทำงานของตน ชื่อ อายุและที่อยู่ของผู้ป่วย สถานที่ที่ผู้ป่วยพักอาศัยอยู่วันเริ่มป่วย วันแรกรับไว้รักษาการวินิจฉัยโรคขั้นต้น และสภาพผู้ป่วย

(๔) ผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์หรือผู้รับผิดชอบในสถานที่ที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ ต้องแจ้งชื่อ ที่อยู่และสถานที่ทำงานของตน ชื่อ อายุและที่อยู่ของผู้ป่วย ชื่อ ที่อยู่และสถานที่ทำงานของผู้ส่งวัตถุตัวอย่าง การวินิจฉัยโรคขั้นต้น และผลการชันสูตร

(๕) ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้รับแจ้งตาม (๑) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแจ้งดังกล่าวรายงานต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขทันที

หมายเหตุ หลักเกณฑ์และวิธีการแจ้งตามข้อ ๓.๓ เป็นไปตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ

พ.ศ. ๒๕๒๓ ประกอบกับกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๒๙) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

๔. การดำเนินการกับผู้ป่วย ผู้มีเหตุสงสัยว่าป่วย ผู้สัมผัสโรค หรือผู้เป็นพาหะของโรค

๔.๑ ตามมาตรา ๘ เมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าโรสดังกล่าวได้เกิดในสถานที่หรือพาหนะใดๆ เจ้าพนักงานสาธารณสุข มีอำนาจดำเนินการเอง ประกาศ หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือ ดังนี้

- ๑). ให้คนป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วย ผู้สัมผัสโรคหรือผู้เป็นพาหะของโรคมารับการตรวจชั้นสูตร รักษา หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ที่กำหนด ม. ๘ (๑)
- ๒). แยกกักคนป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยไปรับการรักษาในสถานพยาบาลหรือในที่เอกเทศ ม. ๘ (๑) วรรค ๒
- ๓). กักกันหรือคุมไว้สังเกตผู้เป็นหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ ม. ๘ (๒)
- ๔). ให้มีการกำจัดความติดโรคหรือทำลายสิ่งใด ๆ ที่มีเหตุเชื่อได้ว่าเป็นสิ่งติดโรค ม. ๘ (๔)
- ๕). ดำเนินการให้มีสิ่งที่ถูกสุขลักษณะ ม. ๘ (๕)
- ๖). ให้นำศพหรือซากสัตว์ที่ปรากฏหรือมีเหตุสงสัยว่าตายด้วยโรคติดต่ออันตราย ไปรับการตรวจหรือจัดการทางการแพทย์ หรือจัดการศพหรือซากสัตว์นั้นเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค ม. ๘ (๖)
- ๗). ให้มีการป้องกันหรือกำจัด สัตว์ แมลง ตัวอ่อนของแมลง ที่เป็นเหตุให้เกิดโรค ม. ๘ (๗)
- ๘). กำหนดข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการทำ/ปรุง/บรรจุ การจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม จัดหาเครื่องอุปโภคบริโภค/เวชภัณฑ์/เคมีภัณฑ์/น้ำ ที่ถูกสุขลักษณะ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค และห้ามกระทำการอันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดภาวะไม่ถูกสุขลักษณะ ม. ๘ (๘) - (๑๑)
- ๙). ห้ามกระทำการใดๆ อันอาจเป็นเหตุให้โรคแพร่หลาย ม. ๘ (๑๒)

๔.๒ ตามมาตรา ๙ กรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ออกคำสั่งหรือประกาศ ตามมาตรา ๘ แล้ว

- ๑). ให้ปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่แยกกัก/กักกัน/พาหนะ/สถานที่ที่ผู้ป่วย ผู้มีเหตุสงสัยว่าป่วย ผู้สัมผัสโรค หรือผู้เป็นพาหะของโรคอาศัยอยู่ หรือบริเวณใกล้เคียง
- ๒). ห้ามผู้ใดนอกจากเจ้าพนักงานสาธารณสุขเข้าไปหรือออกจากสถานที่แยกกัก/กักกัน/พาหนะ/สถานที่ผู้ป่วย ผู้มีเหตุสงสัยว่าป่วย ผู้สัมผัสโรค หรือผู้เป็นพาหะของโรคอาศัยอยู่ เว้นแต่เจ้าพนักงานสาธารณสุขจะอนุญาต

๕. สถานพยาบาลต้องดำเนินการอย่างไรเมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่าโรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้น

๕.๑ ให้เจ้าของหรือผู้ดูแลสถานพยาบาลดำเนินการตามมาตรา ๗ มาตรา ๘ และมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ดังนี้

(๑) แจ้งชื่อ/ที่อยู่ของผู้แจ้งและผู้ป่วย รวมถึงอาการของผู้ป่วยต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในประกาศเจ้าพนักงานสาธารณสุข ฉบับที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

(๒) ให้มีการกำจัดความตืดโรคหรือทำลายสิ่งใดๆ ที่มีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นสิ่งติดโรค

(๓) ให้มีการจัดการ/แก้ไข/ปรับปรุง สุขาภิบาล รื้อถอนสิ่งไม่ถูกสุขลักษณะหรือจัดให้ถูกสุขลักษณะ

(๔) ให้นำศพหรือซากสัตว์ซึ่งปรากฏหรือมีเหตุสงสัยว่าตายด้วยโรคติดต่ออันตรายไปรับการตรวจหรือจัดการทางการแพทย์หรือจัดการแก่ศพหรือซากสัตว์นั้นด้วยประการอื่นใดเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๕) ให้มีการป้องกันหรือกำจัด สัตว์ แมลง ตัวอ่อนของแมลง ที่เป็นเหตุให้เกิดโรค

(๖) กำหนดข้อปฏิบัติเกี่ยวกับทำ/ปรุง/บรรจุการจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม จัดหาเครื่องอุปโภคบริโภค/เวชภัณฑ์/เคมีภัณฑ์/น้ำ ที่ถูกสุขลักษณะ เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรค

(๗) ห้ามกระทำการใดๆ อันน่าจะเป็นเหตุให้โรคแพร่หลาย

(๘) ห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจากสถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะที่ผู้ป่วยอาศัยหรือพักอยู่ หรือย้ายสิ่งของใดๆ ออกจากที่นั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

๕.๒ ให้เจ้าของหรือผู้ดูแลสถานพยาบาลดำเนินการตามประกาศเจ้าพนักงานสาธารณสุข ฉบับที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ เรื่อง ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ กรณีโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์สเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดขึ้นในสถานพยาบาล

(๑) ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลแยกผู้ป่วยหรือผู้ที่มีเหตุสงสัยว่าป่วยออกมาไว้ต่างหากจากผู้อื่นทันทีที่ทราบว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้น ทั้งนี้ ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลแจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุข ภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เริ่มมีการป่วยเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้น

(๒) ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลจัดให้ผู้สัมผัสโรค เช่น ญาติ เพื่อน หรือคนที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ป่วย หรือผู้ที่มีเหตุสงสัยว่าป่วย อยู่ในสถานที่ซึ่งไม่ปะปนกับผู้อื่นเพื่อรับการตรวจในทางการแพทย์ และต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขทราบพร้อมกับการแจ้งตามกรณีในข้อ ๑ ด้วย

(๓) กรณีที่ต้องมีการเคลื่อนย้าย เปลี่ยนสถานพยาบาล หรือเปลี่ยนสถานที่พำนักของผู้ป่วย ผู้มีเหตุสงสัยว่าป่วย หรือผู้สัมผัสโรค ไม่ว่าจะด้วยความประสงค์ของผู้นั้น หรือเกิดจากกรณีใดๆ ก็ตาม ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลแจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขก่อนทุกครั้ง

(๔) เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลต้องปฏิบัติตามวิธีการและเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขได้มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลดำเนินการอย่างเคร่งครัด เพื่อจัดการหรือกำจัดความตืดโรค จัดการ แก้ไข หรือปรับปรุงการสุขาภิบาล รื้อถอนสิ่งไม่ถูกสุขลักษณะ รวมถึงจัดให้มีหรือดำเนินการให้มีสิ่งที่ถูกสุขลักษณะ จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะยกเลิกคำสั่งนั้น

๖. ประชาชนต้องดำเนินการอย่างไรเมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่าโรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้น

๑. ให้ผู้ป่วย ผู้ที่สงสัยว่าตนเองอาจจะป่วย หรือผู้ที่ได้สัมผัสกับผู้ป่วย ไปพบแพทย์ที่ โรงพยาบาล โดยด่วนที่สุด เพื่อรับการตรวจหรือรับการรักษาในทางการแพทย์

๒. ในกรณีที่มีการป่วยเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้นในบ้าน ให้เจ้าบ้านหรือผู้ควบคุมดูแลบ้าน แจ้ง

- ชื่อและที่อยู่ของตน และความสัมพันธ์กับผู้ป่วย
- ชื่อ อายุ และที่อยู่ของผู้ป่วย
- โรงพยาบาลหรือคลินิกที่ผู้ป่วยรับการรักษา
- วันที่เริ่มป่วย และอาการสำคัญของผู้ป่วย

๓. ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เริ่มมีการป่วยเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้น

หมายเหตุ รายละเอียดปรากฏตามประกาศเจ้าพนักงานสาธารณสุข ฉบับที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ เรื่อง ข้อปฏิบัติสำหรับประชาชนตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ กรณีโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส เกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดขึ้น

๗. บทกำหนดโทษ

มาตรา	บทบัญญัติของกฎหมาย	บทกำหนดโทษ
มาตรา ๗	<p>กรณีที่มีโรคติดต่ออันตรายหรือโรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้น ให้แจ้งเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่</p> <p>(๑) ในกรณีที่มีการป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยโดยโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้นในบ้าน ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าบ้าน หรือของผู้ควบคุมดูแลบ้าน หรือของแพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล</p> <p>(๒) ในกรณีที่มีการป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยโดยโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้นในสถานพยาบาล ให้เป็นหน้าที่ของผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาลนั้น</p> <p>(๓) ในกรณีที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ตรวจพบว่าอาจมีเชื้ออันเป็นเหตุของโรคติดต่อดังกล่าว ให้เป็นหน้าที่ของผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์ หรือผู้รับผิดชอบในสถานที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์นั้น</p>	ปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท (มาตรา ๑๗)
มาตรา ๘	<p>เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขว่าได้เกิด หรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดโรคติดต่ออันตรายอย่างใดเกิดขึ้นในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใด ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจที่จะดำเนินการเอง ออกประกาศหรือคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ให้คนซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคติดต่ออันตรายมารับการตรวจ หรือการรักษา หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ซึ่ง เจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนด</p> <p>ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่า คนซึ่งป่วยหรือ มีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคอยู่ในภาวะซึ่งอาจเป็นเหตุให้เชื้อโรคแพร่หลาย จนเป็นอันตรายร้ายแรงแก่ประชาชนได้ ให้แยกกักผู้นั้นไปรับการรักษาในสถานพยาบาล หรือในที่เอกเทศจนกว่าจะได้รับการตรวจและชันสูตรทางแพทย์ว่าพ้นระยะติดต่อของโรคหรือหมดเหตุสงสัย</p> <p>(๒) กักกันหรือคุมไว้สังเกต ซึ่งเป็นหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ</p> <p>(๓) ให้คนรับการป้องกัน ตามวัน เวลา และสถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนด</p> <p>(๔) ให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะใดที่โรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้นจัดการกำจัดความติดโรคหรือทำลายสิ่งใดๆ จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะเห็นว่าปราศจากความติดโรค และได้ถอนคำสั่งนั้นแล้ว</p> <p>(๕) ดำเนินการหรือให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะใดที่โรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้นจัดการแก้ไข ปรับปรุงการสุขาภิบาล หรือรื้อถอนสิ่งที่ไม่ถูกสุขลักษณะ หรือจัดให้มีขึ้นใหม่ให้ถูกสุขลักษณะ</p> <p>(๖) ให้นำศพหรือซากสัตว์ซึ่งปรากฏหรือมีเหตุสงสัยว่าตายด้วยโรคติดต่ออันตรายไปรับการตรวจ หรือจัดการทางแพทย์ หรือจัดการแก่ศพหรือซากสัตว์นั้นด้วยประการอื่นใด เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค</p> <p>(๗) ดำเนินการหรือให้ปฏิบัติการเพื่อป้องกัน กำจัดสัตว์หรือแมลงหรือตัวอ่อนของแมลง ที่เป็นเหตุให้เกิดโรค</p>	<p>- ละเลยไม่ดำเนินการตาม (๔) (๕) (๖) หรือ (๗) ภายในเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดำเนินการแทนได้ โดยให้ผู้นั้นชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการนั้น ตามจำนวนที่จ่ายจริง (มาตรา ๑๖)</p> <p>- ไม่ปฏิบัติตาม (๑) (๒) (๓) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) หรือ (๑๒) ต้องต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท (มาตรา ๑๗)</p> <p>- ไม่ปฏิบัติตาม (๔) (๕) หรือ (๖) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p>

มาตรา	บทบัญญัติของกฎหมาย	บทกำหนดโทษ
	<p>(๘) ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติในการ ทำ ประกอบ ปู รุง จับต้อง บรรจุ เก็บ สะสมจำหน่ายอาหาร น้ำแข็ง เครื่องดื่มหรือน้ำเพื่อป้องกันการแพร่หลาย ของโรค</p> <p>(๙) จัดหาและให้เครื่องอุปโภค รวมทั้งเวชภัณฑ์หรือเคมีภัณฑ์เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค</p> <p>(๑๐) จัดหาน้ำที่ถูกลักษณะไว้ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะ</p> <p>(๑๑) ห้ามกระทำการใดๆ อันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดภาวะไม่ถูกลักษณะแก่ถนนหนทาง บ้าน โรงเรือน สถานที่ พาหนะ หรือที่สาธารณะอื่นใด</p> <p>(๑๒) ห้ามกระทำการใดๆ อันน่าจะเป็นเหตุให้โรคแพร่หลาย</p>	
มาตรา ๙	<p>ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ออกคำสั่งประกาศตามมาตรา ๘ ให้ปิดประกาศในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะที่ผู้ป่วยอาศัยหรือพักอยู่ และหรือบริเวณที่ใกล้เคียง ตลอดเวลาที่คำสั่งตามประกาศนั้นยังคงใช้บังคับอยู่ ห้ามผู้ใดนอกจากเจ้าพนักงานสาธารณสุขเข้าไปในหรือออกนอกสถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะ ที่ผู้ป่วยอาศัยหรือพักอยู่ หรือย้ายสิ่งของใดๆ ออกจากที่นั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข</p>	<p>จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p>
มาตรา ๑๐	<p>เมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นหรือน่าจะเกิดขึ้นบนท้องที่ใด รัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดได้ประกาศท้องที่นั้นเป็นเขตติดต่อโรค ให้เจ้าหน้าที่พนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือ ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) ปฏิบัติการใดๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘</p> <p>(๒) ห้ามผู้ใดเข้าไปในบ้านหรือออกจากเขตติดต่อโรค หรือที่เอกเทศ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข</p> <p>(๓) กรณีเข้าไปในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใด ที่เกิดหรือมีเหตุสงสัยว่าเกิดโรคได้ โดยมีต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้าแต่ต้องกระทำในภาวะอันสมควร</p> <p>(๔) รื้อถอน ทำลาย หรือ แก้ไขเปลี่ยนแปลงตามความจำเป็นซึ่งบ้าน โรงเรือน สิ่งปลูกสร้างสถานที่ พาหนะ หรือสิ่งของใดๆ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค</p> <p>(๕) ปิดตลาด โรงมหรสพ สถานศึกษา สถานที่ชุมนุมชน หรือสถานที่อื่นใดไว้ชั่วคราวตามที่เห็นสมควรเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค</p> <p>(๖) ห้ามคนซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคติดต่ออันตราย ประกอบอาชีพใดๆ หรือเข้าไปในสถานศึกษา สถานที่ชุมนุมชน หรือสถานที่อื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข</p>	<p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p> <p>- ละเลยไม่ดำเนินการตาม (๔) ภายในเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดำเนินการแทนได้ โดยให้ผู้นั้นชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการนั้น ตามจำนวนที่จ่ายจริง (มาตรา ๑๖)</p>

ภาคผนวก ๑

ประกาศเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ฉบับที่ ๑ /๒๕๕๘

เรื่อง ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ กรณีโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส เกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดขึ้นในสถานพยาบาล

ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ประกาศให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส เป็นโรคติดต่ออันตราย ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ นั้น

เพื่อเป็นการป้องกันและควบคุมมิให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส แพร่หลายจนเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ (๔) (๕) และ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ เจ้าพนักงานสาธารณสุขจึงได้ออกประกาศไว้ ดังนี้

๑. ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลแยกผู้ป่วยหรือผู้มีความสงสัยว่าป่วยออกมาไว้ต่างหากจากผู้อื่นทันทีที่ทราบว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้น ทั้งนี้ ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลแจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุข โดยให้แจ้งชื่อ ที่อยู่และสถานที่ทำงานของตน ชื่อ อายุ และที่อยู่หรือสถานที่ซึ่งผู้ป่วยหรือผู้มีความสงสัยว่าป่วยพักรักษาตัว วันที่เริ่มป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วย วันแรกที่รับไว้รักษา การวินิจฉัยโรคขั้นต้น และสภาพของผู้ป่วยหรือผู้มีความสงสัยว่าป่วย ภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เริ่มมีการป่วยเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้น (มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ประกอบกับกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๒๙) ออกตามความพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๙)

๒. ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลจัดให้ผู้สัมผัสโรค เช่น ญาติ เพื่อน หรือคนที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ป่วยหรือผู้มีความสงสัยว่าป่วย อยู่ในสถานที่ซึ่งไม่ปะปนกับผู้อื่นเพื่อรับการตรวจในทางการแพทย์ และต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขทราบพร้อมกับการแจ้งตามกรณีในข้อ ๑ ด้วย

๓. กรณีที่จะต้องมีการเคลื่อนย้าย เปลี่ยนสถานพยาบาล หรือเปลี่ยนสถานที่พำนักของผู้ป่วย ผู้มีความสงสัยว่าป่วย หรือผู้สัมผัสโรค ไม่ว่าจะด้วยความประสงค์ของผู้นั้น หรือเกิดจากกรณีใดๆ ก็ตาม ให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลแจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขก่อนทุกครั้ง

๔. เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลต้องปฏิบัติตามวิธีการและเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขได้มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลดำเนินการอย่างเคร่งครัด เพื่อจัดการหรือกำจัดความติดโรค จัดการ แก่ไข หรือปรับปรุงการสุขาภิบาล รื้อถอนสิ่งที่ไม่ถูกสุขลักษณะ รวมถึงจัดให้มีหรือดำเนินการให้มีสิ่งที่ถูกสุขลักษณะ จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะยกเลิกคำสั่งนั้น

๕. กรณีเจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสถานพยาบาลฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑ - ๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท ตามมาตรา ๑๗ หรือต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ แล้วแต่กรณี

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

(นายโสภณ เมฆธน)

เจ้าพนักงานสาธารณสุข

ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

ภาคผนวก ๒

ประกาศเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ฉบับที่ ๒ /๒๕๕๘

เรื่อง ข้อปฏิบัติสำหรับประชาชนตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓
กรณีโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส ซึ่งเป็นโรคติดต่ออันตราย
ได้เกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดขึ้น

ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ประกาศให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส เป็นโรคติดต่ออันตราย ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ นั้น

เพื่อเป็นการป้องกันและควบคุมมิให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส แพร่หลายจนเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ (๑) และมาตรา ๘ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ เจ้าพนักงานสาธารณสุขจึงได้ออกประกาศไว้ ดังนี้

๑. ให้ผู้ป่วยหรือผู้ที่สงสัยว่าตนเองอาจจะป่วย หรือผู้ที่สัมผัสกับผู้ป่วย ไปพบแพทย์ ที่โรงพยาบาลโดยด่วนที่สุด เพื่อรับการตรวจหรือรับการรักษาในทางการแพทย์

๒. ในกรณีที่มีการป่วยเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้นในบ้าน ให้เจ้าบ้านหรือผู้ควบคุมดูแลบ้าน แจ้งชื่อและที่อยู่ของตน ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย ชื่อ อายุ และที่อยู่ของผู้ป่วย โรงพยาบาล หรือคลินิกที่ผู้ป่วยรับการรักษา วันที่เริ่มป่วย และอาการสำคัญของผู้ป่วย ให้แก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ภายใน ๒๔ ชั่วโมง นับแต่เริ่มมีการป่วยเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยเกิดขึ้น

๓. กรณีผู้ป่วยหรือผู้ที่สงสัยว่าตนเองอาจจะป่วย หรือผู้ที่สัมผัสกับผู้ป่วย ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑ หรือกรณีเจ้าบ้านหรือผู้ควบคุมดูแลบ้าน ไม่ปฏิบัติตามข้อ ๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท ตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ แล้วแต่กรณี

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

(นายโสภณ เมฆธน)

เจ้าพนักงานสาธารณสุข

ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

ภาคผนวก ๓

คำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

เรื่อง ให้แยกกักผู้ป่วยหรือผู้มีเหตุสงสัยว่าป่วยด้วยโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส

ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ประกาศให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส เป็นโรคติดต่ออันตราย ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ นั้น

เพื่อเป็นการป้องกันและควบคุมมิให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส แพร่หลายจนเป็นอันตรายร้ายแรงแก่ประชาชนได้ อาศัยอำนาจตามความในวรรคสอง ของมาตรา ๘ (๑) แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ เจ้าพนักงานสาธารณสุขจึงมีคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้นาย/นาง/นางสาว.....เข้ารับการตรวจหรือรับการรักษาในทางการแพทย์ โดยให้พำนักอยู่ในห้อง.....ชั้น.....ของโรงพยาบาล/สถาบัน..... ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ. เป็นต้นไป

๒. ผู้ได้รับคำสั่งตามข้อ ๑ ต้องปฏิบัติตามวิธีการและเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนดอย่างเคร่งครัด จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะมีคำสั่งยกเลิก

๓. กรณีผู้ได้รับคำสั่งตามข้อ ๑ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท ตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

สั่ง ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

()

เจ้าพนักงานสาธารณสุข

หมายเหตุ : สถานที่ซึ่งต้องระบุไว้ในข้อ ๑ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดขอบเขตหรือบริเวณได้ตามสมควรแล้วแต่กรณี

(ตัวอย่าง)

MERS ๒

คำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

เรื่อง ให้กักกันผู้ซึ่งเป็นหรือผู้มีเหตุสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส

ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ประกาศให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส เป็นโรคติดต่ออันตราย ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ นั้น

เพื่อเป็นการป้องกันและควบคุมมิให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส แพร่หลายจนเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ เจ้าพนักงานสาธารณสุขจึงมีคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้นาย/นาง/นางสาว.....เข้ารับการตรวจหรือรับการรักษาในทางการแพทย์ โดยให้พำนักอยู่ในห้อง.....ชั้น.....ของโรงพยาบาล/สถาบัน..... ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ. เป็นต้นไป

๒. ผู้ได้รับคำสั่งตามข้อ ๑ ต้องปฏิบัติตามวิธีการและเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนดอย่างเคร่งครัด จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะมีคำสั่งยกเลิก

๓. กรณีผู้ได้รับคำสั่งตามข้อ ๑ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท ตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

สั่ง ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

()

เจ้าพนักงานสาธารณสุข

หมายเหตุ : สถานที่ซึ่งต้องระบุไว้ในข้อ ๑ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดขอบเขตหรือบริเวณได้ตามสมควรแล้วแต่กรณี

คำสั่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

เรื่อง ให้คุมไว้สังเกตผู้ซึ่งเป็นหรือผู้มีเหตุสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส

ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ ประกาศให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส เป็นโรคติดต่ออันตราย ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘ นั้น

เพื่อเป็นการป้องกันและควบคุมมิให้โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส แพร่หลายจนเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ เจ้าพนักงานสาธารณสุขจึงมีคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้นาย/นาง/นางสาว..... พำนักอยู่ในเคหสถาน หรือสถานที่ที่ได้แจ้งไว้ต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุข ตามระยะเวลาที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนด

๒. ให้ผู้ได้รับคำสั่งตามข้อ ๑ โทรศัพท์มารายงานตัวกับเจ้าพนักงานสาธารณสุข ตามหมายเลขโทรศัพท์ที่ให้ไว้ ทุก.....วัน/ชั่วโมง หรือวันละ ๑ ครั้ง ตามเวลาที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนด

๓. กรณีผู้ได้รับคำสั่งตามข้อ ๑ จะเดินทางไปยังสถานที่ใดหรือเปลี่ยนที่พำนัก ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขก่อนทุกครั้ง

๔. ผู้ได้รับคำสั่งตามข้อ ๑ ต้องปฏิบัติตามวิธีการและเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนดอย่างเคร่งครัด จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะมีคำสั่งยกเลิก

๕. กรณีผู้ได้รับคำสั่งตามข้อ ๑ ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท ตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓

สั่ง ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

()

เจ้าพนักงานสาธารณสุข

หมายเหตุ : สถานที่ซึ่งต้องระบุไว้ในข้อ ๑ ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขใช้ดุลพินิจพิจารณากำหนดขอบเขตหรือบริเวณได้ตามสมควรแล้วแต่กรณี

ภาคผนวก ๔

แนวทางการใช้อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๖๓

ของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

เหตุการณ์	ผู้ปฏิบัติ/ผู้สั่งการ	วิธีการ	เป็นไปตาม กฎหมายมาตรา	บทลงโทษ หากไม่ปฏิบัติตาม
๑. มีโรคติดต่ออันตรายหรือโรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าโรคดังกล่าวได้เกิดขึ้น	- เจ้าบ้าน/ ผู้ควบคุมดูแลบ้าน - แพทย์ผู้ทำการรักษา - ผู้รับผิดชอบสถานพยาบาล - ผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์ - ผู้รับผิดชอบสถานที่ได้มีการชันสูตร	- แจ้งชื่อ/ที่อยู่ของผู้แจ้งและผู้ป่วย รวมถึงอาการของผู้ป่วยต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่	มาตรา ๗ ประกอบกับ ข้อกำหนดใน กฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๖๙) ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๖๙	- ปรับไม่เกิน ๒ พันบาท (มาตรา ๑๗)
๒. มีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าโรคดังกล่าวได้เกิดขึ้น ในบ้านเรือน สถานที่หรือพาหนะใด	- เจ้าพนักงานสาธารณสุข	ดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือ - ให้คนป่วย/มีเหตุสงสัยว่าป่วย ผู้สัมผัสโรค/เป็นพาหะของโรค มารับการตรวจ ชันสูตร รักษา หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ที่กำหนด - ให้เจ้าของสัตว์ที่ป่วย/มีเหตุสงสัยว่าป่วย นำสัตว์ดังกล่าวมารับการตรวจ ชันสูตร รักษา หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ที่กำหนด - กรณีที่คนป่วย/มีเหตุสงสัยว่าป่วย อยู่ในภาวะซึ่งอาจเป็นเหตุให้เชื้อโรคแพร่หลายจนเป็นอันตรายร้ายแรงแก่ประชาชน ให้มีอำนาจแยกกักบุคคลดังกล่าว ไปรับการรักษาหรือให้อยู่ในที่เฝ้ากัก	มาตรา ๘ (๑)	- ปรับไม่เกิน ๒ พันบาท (มาตรา ๑๗)

เหตุการณ์	ผู้ปฏิบัติ/ผู้สั่งการ	วิธีการ	เป็นไปตาม กฎหมายมาตรา	บทลงโทษ หากไม่ปฏิบัติตาม
		<p>- กักกัน/คุมไว้สังเกต ซึ่งคนหรือสัตว์ที่เป็น/ สงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรค หรือพาหะนำโรค</p> <p>- ให้คนหรือสัตว์รับการ ป้องกันตามวัน เวลา และ สถานที่ที่กำหนด</p> <p>- ให้มีการกำจัดความ ติดโรคหรือทำลายสิ่งใดๆ ที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เป็นสิ่งติดโรค</p>	<p>มาตรา ๘ (๒)</p> <p>มาตรา ๘ (๓)</p> <p>มาตรา ๘ (๔)</p>	<p>- ปรับไม่เกิน ๒ พันบาท (มาตรา ๑๗)</p> <p>- ปรับไม่เกิน ๒ พันบาท (มาตรา ๑๗)</p> <p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับ ไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p> <p>- กรณีที่ผู้ใดละเลยไม่ ดำเนินการตามคำสั่ง ของเจ้าพนักงาน สาธารณสุข แล้วเจ้าพนักงาน สาธารณสุขต้อง ดำเนินการแทน ให้ผู้นั้นชดใช้ ค่าใช้จ่ายในการ ดำเนินการตาม จำนวนที่จ่ายจริง (มาตรา ๑๖)</p>

เหตุการณ์	ผู้ปฏิบัติ/ผู้สั่งการ	วิธีการ	เป็นไปตาม กฎหมายมาตรา	บทลงโทษ หากไม่ปฏิบัติตาม
		<p>- ให้มีการจัดการ/แก้ไข/ปรับปรุง สุขภาพบาล รื้อถอนสิ่งไม่ถูกสุขลักษณะ หรือจัดให้ถูกสุขลักษณะ</p>	<p>มาตรา ๘ (๕)</p>	<p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p> <p>- กรณีที่ผู้ใดละเลยไม่ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขแล้วเจ้าพนักงานสาธารณสุขต้องดำเนินการแทนให้ผู้นั้นชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามจำนวนที่จ่ายจริง (มาตรา ๑๖)</p>
		<p>- ให้นำศพหรือซากสัตว์ซึ่งปรากฏหรือมีเหตุสงสัยว่าตายด้วยโรคติดต่ออันตรายไปรับการตรวจหรือจัดการทางแพทย์หรือจัดการแก่ศพหรือซากสัตว์นั้นด้วยประการอื่นใด เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค</p>	<p>มาตรา ๘ (๖)</p>	<p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p> <p>- กรณีที่ผู้ใดละเลยไม่ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขแล้วเจ้าพนักงานสาธารณสุขต้องดำเนินการแทนให้ผู้นั้นชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามจำนวนที่จ่ายจริง (มาตรา ๑๖)</p>

เหตุการณ์	ผู้ปฏิบัติ/ผู้สั่งการ	วิธีการ	เป็นไปตาม กฎหมายมาตรา	บทลงโทษ หากไม่ปฏิบัติตาม
		<p>- ให้มีการป้องกันหรือกำจัด สัตว์ แมลง ตัวอ่อนของแมลง ที่เป็นเหตุให้เกิดโรค</p> <p>- กำหนดข้อปฏิบัติเกี่ยวกับทำ/ปรุง/บรรจุ การจำหน่ายอาหารและ เครื่องดื่ม จัดหาเครื่องอุปโภคบริโภค/เวชภัณฑ์/เคมีภัณฑ์/น้ำ ที่ถูกสุขลักษณะ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค และอาจห้ามกระทำการใดๆ อันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดภาวะที่ไม่ถูกสุขลักษณะ/เป็นเหตุให้โรคแพร่หลาย</p>	<p>มาตรา ๘ (๗)</p> <p>มาตรา ๘ (๘) - (๑๒)</p>	<p>- ปรับไม่เกิน ๒ พันบาท (มาตรา ๑๗)</p> <p>- กรณีที่ผู้ใดละเลยไม่ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข แล้วเจ้าพนักงานสาธารณสุขต้องดำเนินการแทนให้ผู้นั้นชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามจำนวนที่จ่ายจริง (มาตรา ๑๖)</p> <p>- ปรับไม่เกิน ๒ พันบาท (มาตรา ๑๗)</p>
<p>๓. มีการออกประกาศ/คำสั่งตามมาตรา ๘ ปิดไว้ ณ สถานที่ที่ผู้ป่วยอาศัยอยู่หรือบริเวณใกล้เคียง</p>	<p>- เจ้าพนักงานสาธารณสุข</p>	<p>- ห้ามผู้ใดเข้าไปหรือออกจากสถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะ ที่ผู้ป่วยอาศัยหรือพักอยู่ หรือย้ายสิ่งของใดๆ ออกจากที่นั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาต</p>	<p>มาตรา ๙</p>	<p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p>

เหตุการณ์	ผู้ปฏิบัติ/ผู้สั่งการ	วิธีการ	เป็นไปตาม กฎหมายมาตรา	บทลงโทษ หากไม่ปฏิบัติตาม
<p>๔. มีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้น หรือน่าจะเกิดขึ้น ในห้องที่ได้ แล้วรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดได้ ประกาศให้ห้องที่นั้นเป็นเขตติดโรค</p>	<p>- เจ้าพนักงานสาธารณสุข</p>	<p>ดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือ</p> <p>- ปฏิบัติการใดๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘</p> <p>- ห้ามผู้ใดเข้าออกเขตติดโรค หรือที่เอกเทศ เว้นแต่ได้รับอนุญาต</p> <p>- เข้าไปในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใดที่เกิดหรือมีเหตุสงสัยว่าเกิดโรค</p> <p>- รื้อถอน/ทำลาย/แก้ไขสถานที่ พาหนะ หรือสิ่งของใดๆ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค</p>	<p>มาตรา ๑๐ (๑)</p> <p>มาตรา ๑๐ (๒)</p> <p>มาตรา ๑๐ (๓)</p> <p>มาตรา ๑๐ (๔)</p>	<p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p> <p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p> <p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p> <p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p> <p>- กรณีที่ผู้ใดละเลยไม่ดำเนินการตามคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุข แล้วเจ้าพนักงานสาธารณสุขต้องดำเนินการแทนให้ผู้นั้นชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามจำนวนที่จ่ายจริง (มาตรา ๑๖)</p>

เหตุการณ์	ผู้ปฏิบัติ/ผู้สั่งการ	วิธีการ	เป็นไปตาม กฎหมายมาตรา	บทลงโทษ หากไม่ปฏิบัติตาม
		<p>- ปิดตลาด โรงมหรสพ สถานศึกษา โรงงาน สถานที่ชุมนุมชน หรือ สถานที่อื่นใดชั่วคราว เพื่อป้องกันการแพร่หลาย ของโรค</p> <p>- ห้ามคนป่วยหรือมีเหตุ สงสัยว่าป่วย ประกอบ อาชีพ หรือเข้าไปใน สถานศึกษา สถานที่ ชุมนุมชน หรือสถานที่ อื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาต</p>	<p>มาตรา ๑๐ (๕)</p> <p>มาตรา ๑๐ (๖)</p>	<p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับ ไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p> <p>- จำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับ ไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๑๘)</p>
๕. เมื่อโรคติดต่อ อันตรายที่เกิดขึ้น สงบลงแล้ว	- รัฐมนตรีหรือ ผู้ว่าราชการจังหวัด	- ถอนประกาศเขตติดโรค	มาตรา ๑๐ วรรคสาม	-
๖. เมื่อโรคติดต่อ ต้องแจ้งความ เกิดขึ้นในบ้าน เรือน สถานที่ พาหนะ หรือ ห้องที่ใด โดยโรค ติดต่อดังกล่าว อาจจะบาดต่อไป	- เจ้าพนักงาน สาธารณสุข	- ปฏิบัติการใดๆ ตามที่ กำหนดไว้ในมาตรา ๘ และมาตรา ๑๐ ได้โดย อนุโลม	มาตรา ๑๑	มาตรา ๑๖ - ๑๘ ขึ้นอยู่กับฐาน ความผิดที่ผู้นั้นฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตาม
๗. รัฐมนตรี ประกาศให้บุคคล ต้องได้รับการ สร้างเสริม ภูมิคุ้มกันโรค เพื่อป้องกันมิให้ โรคติดต่อใดเกิด หรือแพร่หลาย	- ผู้ว่าราชการจังหวัด	- ประกาศกำหนดให้ บุคคลใดได้รับการสร้าง เสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ เวลาและสถานที่ที่กำหนด	มาตรา ๑๒ วรรคสอง	- ปรับไม่เกิน ๒ พันบาท (มาตรา ๑๘)

ภาคผนวก ๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โรคติดต่อ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พ.ศ. ๒๕๖๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เป็นปีที่ ๓๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดยที่เป็นการสมควรรวบรวมและปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมโรคติดต่อเสียใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๖๓”

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๗

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๒) พระราชบัญญัติโรคติดต่อ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๗๙

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๓) พระราชบัญญัติโรคติดต่อ (ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๒

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๔) พระราชบัญญัติใช้จับสั้น พุทธศักราช ๒๔๘๕

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๕) พระราชบัญญัติโรคเรื้อน พุทธศักราช ๒๔๘๖

บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๑) “โรคติดต่อ” หมายความว่า โรคซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๕ ให้เป็นโรคติดต่อ และให้หมายความรวมถึงโรคซึ่งรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา ๖ วรรคสอง ให้เป็นโรคติดต่อด้วย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๗/ตอนที่ ๕๒/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๓ เมษายน ๒๕๖๓

(๒) “โรคติดต่ออันตราย” หมายความว่า โรคติดต่อซึ่งรัฐมนตรีประกาศตาม มาตรา ๕ ให้เป็นโรคติดต่ออันตราย

(๓) “โรคติดต่อต้องแจ้งความ” หมายความว่า โรคติดต่อซึ่งรัฐมนตรีประกาศ ตามมาตรา ๕ ให้เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความ และให้หมายความรวมถึงโรคติดต่อตามมาตรา ๕ ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง หรือโรคซึ่งรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการ จังหวัดประกาศตามมาตรา ๖ วรรคสอง ให้เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความด้วย

(๔) “พาหะ” หมายความว่า คนหรือสัตว์ซึ่งไม่มีอาการของโรคติดต่อปรากฏ แต่ ร่างกายมีเชื้อโรคนั้นซึ่งอาจติดต่อถึงผู้อื่นได้

(๕) “ผู้สัมผัสโรค” หมายความว่า คนซึ่งได้เข้าใกล้ชิดคน สัตว์ หรือสิ่งของติด โรค จนเชื้อโรคนั้นอาจติดต่อถึงผู้นั้นได้

(๖) “ระยะฟักตัวของโรค” หมายความว่า ระยะเวลาตั้งแต่เชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย จนถึงเวลาที่ผู้ติดโรคแสดงอาการป่วยของโรคนั้น

(๗) “ระยะติดต่อของโรค” หมายความว่า ระยะเวลาที่เชื้อโรคสามารถจะแพร่ จากคนหรือสัตว์ที่มีเชื้อโรคไปยังผู้อื่นได้ โดยทางตรงหรือทางอ้อม

(๘) “แยกกัก” หมายความว่า การแยกผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ ออกไว้ต่างหาก จากผู้อื่นในที่เอกเทศ และตามภาวะอันจะป้องกันมิให้เชื้อโรคแพร่หลายโดยทางตรงหรือทางอ้อม ไปยังผู้ซึ่งอาจได้รับเชื้อโรคนั้น ๆ ได้ จนกว่าจะพ้นระยะติดต่อของโรค

(๙) “กักกัน” หมายความว่า การควบคุมผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ ให้อยู่ในที่ เอกเทศจนกว่าจะพ้นระยะฟักตัวของโรคนั้น ๆ หรือจนกว่าจะพ้นความเป็นพาหะ

(๑๐) “คุมไว้สังเกต” หมายความว่า การควบคุมดูแลผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ โดย ไม่กักกัน และอาจจะอนุญาตให้ผ่านไปในที่ใด ๆ ก็ได้ โดยมีเงื่อนไขว่าเมื่อไปถึงห้องที่ใดที่กำหนด ไว้ ผู้นั้นต้องแสดงตัวต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำห้องที่นั้น เพื่อรับการตรวจในทางแพทย์

(๑๑) “เขตติดโรค” หมายความว่า ห้องที่หนึ่งห้องที่ใด ในหรือนอก ราชอาณาจักรที่มีโรคติดต่อเกิดขึ้น ตามที่รัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดประกาศในท้องที่นั้น ๆ เป็นเขตติดโรค

(๑๒) “พาหนะ” หมายความว่า ยาน สัตว์ หรือวัตถุ ซึ่งใช้ในการขนส่งคน สัตว์ หรือสิ่งของ ทางบก ทางน้ำ หรือทางอากาศ

(๑๓) “เจ้าของพาหนะ” หมายความว่า รวมถึง ตัวแทน เจ้าของ ผู้เช่า ตัวแทนผู้เช่า หรือผู้ครอบครอง

(๑๔) “ผู้ควบคุมพาหนะ” หมายความว่า ผู้รับผิดชอบในการควบคุมพาหนะ

(๑๕) “ผู้เดินทาง” หมายความว่า คนซึ่งเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร รวมทั้งผู้ ควบคุมพาหนะและคนประจำพาหนะ

(๑๖) “การสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค” หมายความว่า การกระทำทางการแพทย์ โดยวิธีใด ๆ ก็ตาม ต่อคนหรือสัตว์เพื่อให้คนหรือสัตว์นั้นเกิดอำนาจต้านทานโรค

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๑๗) “ที่เอกเทศ” หมายความว่า ที่ใด ๆ ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนดให้เป็นที่สำหรับแยกกัก หรือกักกันคนหรือสัตว์ที่ป่วย หรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยด้วยโรคติดต่อใด ๆ เพื่อป้องกันและควบคุมมิให้โรคนั้นแพร่หลาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๑๘) “เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ตรวจตรา ดูแล และรับผิดชอบในการสาธารณสุขโดยทั่วไป หรือเฉพาะในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน (๑๙) “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๒๐) “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๕ โรคใดจะเป็นโรคติดต่อ โรคติดต่ออันตราย หรือโรคติดต่อต้องแจ้งความ ให้รัฐมนตรีประกาศชื่อและอาการสำคัญของโรคไว้ในราชกิจจานุเบกษา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๖ ในกรณีจำเป็นและสมควรให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจประกาศกำหนดให้โรคติดต่อซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรา ๕ เป็นโรคติดต่อต้องแจ้งความเฉพาะในเขตของตน สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน (๖) ในกรณีที่ตรวจพบหรือมีเหตุสงสัยว่าโรคใดโรคหนึ่งอันมิใช่โรคติดต่อที่ได้มีประกาศตามมาตรา ๕ เป็นโรคซึ่งอาจติดต่อแพร่หลายเป็นอันตรายแก่ประชาชนได้ ให้รัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเฉพาะในเขตของตน มีอำนาจประกาศระบุชื่อและอาการสำคัญของโรคนั้นให้เป็นโรคติดต่อหรือโรคติดต่อต้องแจ้งความ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๗ ในกรณีที่มีโรคติดต่ออันตราย หรือโรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้น ให้บุคคลดังต่อไปนี้แจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ กฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน (๑) ในกรณีมีการป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยโดยโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้นในบ้าน ให้เป็นหน้าที่ของเจ้าบ้าน หรือของผู้ควบคุมดูแลบ้าน หรือของแพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน (๒) ในกรณีมีการป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วยด้วยโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้นในสถานพยาบาล ให้เป็นหน้าที่ของผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาลนั้น สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงาน (๓) ในกรณีที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ตรวจพบว่าอาจมีเชื้ออันเป็นเหตุของโรคติดต่อดังกล่าว ให้เป็นหน้าที่ของผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์ หรือของผู้รับผิดชอบในสถานที่ที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์นั้น สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

หลักเกณฑ์ และวิธีการแจ้งตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๘ เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขว่าได้เกิด หรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดโรคติดต่ออันตรายอย่างใดเกิดขึ้นในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใด ให้เจ้าพนักงาน สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สาธารณสุขมีอำนาจที่จะดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการดังต่อไปนี้ได้

(๑) ให้คนหรือสัตว์ซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคติดต่ออันตราย เป็นผู้สัมผัสโรค หรือเป็นพาหะของโรคติดต่ออันตราย มารับการตรวจ การชันสูตรทางแพทย์ หรือการรักษา หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนด

ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่า คนซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคอยู่ในภาวะซึ่งอาจเป็นเหตุให้เชื้อโรคแพร่หลายจนเป็นอันตรายร้ายแรงแก่ประชาชนได้ ให้มีอำนาจแยกกักผู้นั้นไปรับการรักษาในสถานพยาบาลหรือในที่เอกเทศ จนกว่าจะได้รับการตรวจและการชันสูตรทางแพทย์ว่าพ้นระยะติดต่อของโรคหรือหมดเหตุสงสัย

(๒) กักกันหรือคุมไว้สังเกตซึ่งคนหรือสัตว์ซึ่งเป็นหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นผู้สัมผัสโรคหรือพาหะ

(๓) ให้คนหรือสัตว์รับการป้องกัน ตามวัน เวลา และสถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขกำหนด

(๔) ดำเนินการหรือให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใดที่โรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้นจัดการกำจัดความติดโรคหรือทำลายสิ่งใด ๆ หรือสัตว์ที่มีเหตุเชื่อได้ว่าเป็นสิ่งติดโรค จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะเห็นว่าปราศจากความติดโรคและได้ถอนคำสั่งนั้นแล้ว

(๕) ดำเนินการหรือให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใดที่โรคติดต่ออันตรายได้เกิดขึ้น จัดการ แก้ไข ปรับปรุงการสุขาภิบาล หรือรื้อถอนสิ่งที่ไม่ถูกสุขลักษณะหรือจัดให้มีขึ้นใหม่ให้ถูกสุขลักษณะ

(๖) ให้นำศพหรือซากสัตว์ซึ่งปรากฏหรือมีเหตุสงสัยว่าตายด้วยโรคติดต่ออันตรายไปรับการตรวจ หรือจัดการทางแพทย์ หรือจัดการแก่ศพหรือซากสัตว์นั้นด้วยประการอื่นใด เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๗) ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติการเพื่อป้องกัน กำจัด สัตว์หรือแมลงหรือตัวอ่อนของแมลงที่เป็นเหตุให้เกิดโรค

(๘) ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติในการ ทำ ประกอบ ปรง จับต้อง บรรจุ เก็บ สะสม จำหน่ายอาหาร น้ำแข็ง เครื่องดื่มหรือน้ำเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๙) จัดหาและให้เครื่องอุปโภคบริโภค รวมทั้งเวชภัณฑ์หรือเคมีภัณฑ์ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๑๐) จัดหาน้ำที่ถูกสุขลักษณะไว้ในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะ

(๑๑) ห้ามกระทำการใด ๆ อันน่าจะเป็นเหตุให้เกิดภาวะไม่ถูกสุขลักษณะแก่ถนนหนทาง บ้าน โรงเรือน สถานที่ พาหนะ หรือที่สาธารณะอื่นใด

(๑๒) ห้ามกระทำการใด ๆ อันอาจจะเป็นเหตุให้โรคแพร่หลาย

มาตรา ๙ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ออกคำสั่งประกาศตามมาตรา ๘ ให้ปิดประกาศนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะที่ผู้ป่วยอาศัยหรือพักอยู่ และหรือบริเวณที่ใกล้เคียง ตลอดเวลาที่คำสั่งตามประกาศนั้นยังคงใช้บังคับอยู่ ห้ามผู้ใดนอกจากเจ้าพนักงานสาธารณสุขเข้าไปในหรือออกจาก สถานที่แยกกัก สถานที่กักกัน บ้าน โรงเรือน สถานที่หรือพาหนะ ที่ผู้ป่วยอาศัยหรือพักอยู่ หรือ ย้ายสิ่งของใด ๆ ออกจากที่นั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

มาตรา ๑๐ เมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นหรือน่าจะเกิดขึ้นในท้องที่ใด รัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเฉพาะในเขตของตน มีอำนาจประกาศโดยระบุชื่อและอาการสำคัญของโรค ตำบล หมู่บ้านหรือสถานที่ใดเป็นเขตติดโรค และจะกำหนดปริมาณพลโดยรอบไว้ เป็นเขตติดโรคด้วยก็ได้

เมื่อได้มีประกาศดังกล่าวแล้ว ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดำเนินการเอง ประกาศหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการใด ๆ ในเขตหรือในบริเวณปริมาณพลนั้น ดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติการใด ๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘

(๒) ห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจากเขตติดโรค หรือที่เอกเทศ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๓) เข้าไปในบ้าน โรงเรือน สถานที่ หรือพาหนะใด ที่เกิดหรือมีเหตุสงสัยว่าเกิดโรคได้ โดยมิต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า แต่ต้องกระทำในภาวะอันสมควร

(๔) รื้อถอน ทำลาย หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงตามความจำเป็น ซึ่งบ้าน โรงเรือนสิ่งปลูกสร้าง สถานที่ พาหนะ หรือสิ่งของใด ๆ เพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๕) ปิดตลาด โรงมหรสพ สถานศึกษา สถานที่ประกอบหรือจำหน่ายอาหาร สถานที่ผลิตหรือจำหน่ายเครื่องดื่ม โรงงาน สถานที่ชุมนุมชน หรือสถานที่อื่นใดไว้ชั่วคราวตามที่เห็นสมควรเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๖) ห้ามคนซึ่งป่วยหรือมีเหตุสงสัยว่าป่วยเป็นโรคติดต่ออันตราย ประกอบอาชีพใด ๆ หรือเข้าไปในสถานศึกษา สถานที่ชุมนุมชน หรือสถานที่อื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

เมื่อโรคติดต่ออันตรายที่เกิดขึ้นสงบลงแล้ว และรัฐมนตรีหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นเป็นการสมควรก็ให้ถอนประกาศนั้น

มาตรา ๑๑ เมื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้นในบ้าน โรงเรือน สถานที่พาหนะ หรือท้องที่ใด ถ้าเจ้าพนักงานสาธารณสุขเห็นว่าโรคติดต่อดังกล่าวจะระบาดต่อไป ให้มีอำนาจปฏิบัติการใด ๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘ และมาตรา ๑๐ ได้ โดยอนุโลม

มาตรา ๑๒ เพื่อป้องกันมิให้โรคติดต่อใดเกิดหรือแพร่หลาย ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้บุคคลต้องได้รับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค

เมื่อได้มีประกาศตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจประกาศกำหนดให้บุคคลใดได้รับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ เวลาและสถานที่ซึ่งจะได้กำหนดไว้ในประกาศนั้น

มาตรา ๑๓ ในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศให้ช่องทางและด่านตรวจคนเข้าเมืองตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเป็นด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ เมื่อมีเหตุอันสมควรให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะแจ้งกำหนดวัน เวลา และสถานที่ที่พาหนะนั้น ๆ จะเข้ามาถึงท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก ต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ ตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๒) ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรยื่นเอกสารต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ ตามแบบและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) ห้ามผู้ใดนำพาหนะอื่นใดเข้าเทียบพาหนะที่เดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งยังไม่ได้รับการตรวจจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข และห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจากพาหนะนั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ

(๔) เข้าไปในพาหนะและตรวจผู้เดินทาง สิ่งของหรือสัตว์ที่มากับพาหนะ ตรวจตราและควบคุมให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะแก้ไขการสุขาภิบาลของพาหนะให้ถูกสุขลักษณะ รวมทั้งกำจัดสิ่งอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพในพาหนะ ในกรณีนี้ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะอำนวยความสะดวกแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ

(๕) ห้ามเจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะนำผู้เดินทางซึ่งไม่ได้รับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศเข้ามาในราชอาณาจักร

(๖) ตรวจตรา ควบคุม ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก แก้ไขการสุขาภิบาลให้ถูกสุขลักษณะ รวมทั้งกำจัดสิ่งอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพในสถานที่และบริเวณดังกล่าว

(๗) ตรวจตรา ควบคุม ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก ทำการควบคุม กำจัดขุง และพาหะนำโรค ในสถานที่และบริเวณรอบท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่งทางบก ในรัศมีสี่ร้อยเมตร ในกรณีนี้ให้เจ้าของหรือผู้อยู่ในบ้าน โรงเรือนหรือสถานที่ในบริเวณดังกล่าวอำนวยความสะดวกในการควบคุมกำจัดขุงและพาหะนำโรค

(๘) ตรวจตรา ควบคุมการสุขาภิบาลเกี่ยวกับอาหาร น้ำแข็ง เครื่องดื่มหรือน้ำ ให้ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบสถานที่ ทำ ประกอบ ปูรง จับต้อง บรรจุ เก็บ สะสม จำหน่ายอาหาร น้ำแข็งเครื่องดื่ม หรือน้ำที่นำเข้าไป หรือนำเข้าไปในบริเวณท่าอากาศยาน ท่าเรือ หรือท่าขนส่ง

ทางบกให้ถูกสุขลักษณะ หรือแก้ไขการสุขาภิบาลเกี่ยวกับอาหาร น้ำแข็ง เครื่องดื่มหรือน้ำ ตลอดจนถึงสถานที่ดังกล่าวให้ถูกสุขลักษณะ

มาตรา ๑๔ เมื่อมีโรคติดต่ออันตรายเกิดขึ้นในท้องที่หรือเมืองท่าใดในต่างประเทศ ให้รัฐมนตรีหรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีมอบหมายมีอำนาจประกาศให้ท้องที่หรือเมืองท่านั้นเป็นเขตติดโรค เมื่อได้ประกาศแล้วให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศมีอำนาจดำเนินการเอง หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรจากท้องที่หรือเมืองท่านั้น ดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ดำเนินการหรือกำหนดให้ปฏิบัติการใด ๆ เพื่อกำจัดความติดโรค และเพื่อป้องกันการแพร่หลายของโรค

(๒) จัดให้พาหนะจอดอยู่ ณ สถานที่ที่กำหนดให้จนกว่าเจ้าพนักงานสาธารณสุขจะอนุญาตให้ไปได้

(๓) ให้ผู้เดินทางซึ่งมากับพาหนะนั้นรับการตรวจในทางแพทย์ และอาจให้แยกกัก กักกัน คุมไว้สังเกต หรือรับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ สถานที่ที่กำหนดให้

(๔) ห้ามผู้ใดเข้าไปในหรือออกจากพาหนะนั้น หรือที่เอกเทศ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๕) ห้ามผู้ใดนำเครื่องอุปโภคบริโภค น้ำดื่ม หรือน้ำใช้ซึ่งเป็นหรือมีเหตุสงสัยว่าเป็นสิ่งติดโรคเข้าไปในหรือออกจากพาหนะนั้น เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานสาธารณสุข

มาตรา ๑๕ ให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการขนส่งผู้เดินทางซึ่งมากับพาหนะนั้น เพื่อแยกกัก กักกัน คุมไว้สังเกต หรือรับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ตลอดทั้งค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดู การรักษาพยาบาล การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ

มาตรา ๑๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขได้ออกคำสั่งให้ผู้ใดดำเนินการตามมาตรา ๘ (๔) (๕) (๖) หรือ (๗) มาตรา ๑๐ (๔) มาตรา ๑๓ (๔) (๖) (๗) หรือ (๘) หรือมาตรา ๑๔ (๑) (๒) หรือ (๓) แล้ว ผู้นั้นละเลยไม่ดำเนินการตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจดำเนินการแทนได้ โดยให้ผู้นั้นชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการนั้นตามจำนวนที่จ่ายจริง ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

มาตรา ๑๗ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗ หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของเจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๘ (๑) (๒) (๓) (๗) (๘) (๙) (๑๐) (๑๑) หรือ (๑๒) มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ (๕) หรือไม่ให้ความสะดวกแก่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๑๓ (๔) หรือ (๗) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๑๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของเจ้าพนักงาน
สาธารณสุข ตามมาตรา ๘ (๔) (๕) หรือ (๖) มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ หรือมาตรา ๑๔ (๓) หรือ
(๔) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๑๙ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศของผู้ว่าราชการจังหวัดตาม
มาตรา ๑๒ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๒๐ เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้า
พนักงานสาธารณสุขตามมาตรา ๑๔ (๒) ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินห้า
หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๒๑ ให้บรรดากฎกระทรวง ประกาศ และคำสั่งที่ออกตาม
พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๗ พระราชบัญญัติโรคติดต่อ (ฉบับที่ ๓)
พุทธศักราช ๒๔๘๒ พระราชบัญญัติใช้จับสั้น พุทธศักราช ๒๔๘๕ และพระราชบัญญัติโรคเรื้อน
พุทธศักราช ๒๔๘๖ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษายังคงใช้
บังคับต่อไปได้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง
ประกาศ และคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๒๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้ กับให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎกระทรวงและกำหนดกิจการ
อื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ทิณสุถานนท์

นายกรัฐมนตรี

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
 เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติ
 ไรศติตต่อ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติไรศติตต่อ (ฉบับที่ ๓)
 พุทธศักราช ๒๔๘๒ พระราชบัญญัติใช้จับสั้น พุทธศักราช ๒๔๘๕ และพระราชบัญญัติไรศเรื้อน
 พุทธศักราช ๒๔๘๖ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนี้ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมและป้องกัน
 ไรศติตต่อยังไม่รัดกุมและเหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบัน สมควรที่จะได้มีการปรับปรุงแก้ไข
 กฎหมายดังกล่าวเสียใหม่โดยรวมเป็นพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตรา
 พระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ๖ ตุลาคม ๒๕๕๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ณัฐพร/แก้ไข
วติน/ตรวจ

กฎกระทรวง

(พ.ศ. ๒๕๒๕)

ออกตามความในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ

พ.ศ. ๒๕๒๓

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เมื่อมีโรคติดต่ออันตรายหรือโรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้น หรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้น ให้เจ้าบ้าน ผู้ควบคุมดูแลบ้าน แพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาล ผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาล ผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์ หรือผู้รับผิดชอบในสถานที่ที่มีการชันสูตรทางแพทย์ แล้วแต่กรณี แจ้งต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เริ่มมีการป่วย มีเหตุสงสัยว่าได้มีการป่วย หรือที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ตรวจพบว่าอาจมีเชื้ออันเป็นเหตุของโรคติดต่อก่อนแล้วแต่กรณี

ข้อ ๒ การแจ้งตามข้อ ๑ ให้ดำเนินการดังนี้

(๑) เจ้าบ้านหรือผู้ควบคุมดูแลบ้าน ต้องแจ้งชื่อและที่อยู่ของตน ความสัมพันธ์กับผู้ป่วย ชื่อ อายุและที่อยู่ของผู้ป่วย สถานที่ที่ผู้ป่วยพักรักษาตัวอยู่ วันเริ่มป่วย และอาการสำคัญของผู้ป่วย

(๒) แพทย์ผู้ทำการรักษาพยาบาลหรือผู้รับผิดชอบในสถานพยาบาล ต้องแจ้งชื่อ ที่อยู่และสถานที่ทำงานของตน ชื่อ อายุและที่อยู่ของผู้ป่วย สถานที่ที่ผู้ป่วยพักรักษาตัวอยู่ วันเริ่มป่วย วันแรกพบไว้รักษา การวินิจฉัยโรคขั้นต้น และสภาพผู้ป่วยขณะแจ้งความ

(๓) ผู้ทำการชันสูตรทางแพทย์หรือผู้รับผิดชอบในสถานที่ได้มีการชันสูตรทางแพทย์ ต้องแจ้งชื่อ ที่อยู่และสถานที่ทำงานของตน ชื่อ อายุและที่อยู่ของผู้ป่วย ชื่อ ที่อยู่และสถานที่ทำงานของผู้ส่งวัตถุตัวอย่าง การวินิจฉัยโรคขั้นต้น และผลการชันสูตร

ข้อ ๓ ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้รับแจ้งตามข้อ ๑ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับแจ้งดังกล่าวรายงานต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขทันที

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๕

เทอดพงษ์ ไชยนันทน์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ บัญญัติให้หลักเกณฑ์และวิธีการแจ้งในกรณีที่มีโรคติดต่ออันตราย หรือโรคติดต่อต้องแจ้งความเกิดขึ้นหรือมีเหตุสงสัยว่าได้มีโรคติดต่อดังกล่าวเกิดขึ้น ต่อเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ต้องเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ภาคผนวก ๖

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ

ตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้มีประกาศลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ ประกาศลงวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ และประกาศลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ จำนวน ๕๐ โรค นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงออกประกาศเพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อและอาการสำคัญ ดังนี้

“๕๑. โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส (Middle East Respiratory Syndrome - MERS) มีอาการไข้ ไอ หอบ บางรายมีอาการในระบบทางเดินอาหาร เช่น ท้องเสีย อาเจียน ในรายที่มีอาการรุนแรงมักมีอาการแสดงของโรคปอดอักเสบ ระบบทางเดินหายใจล้มเหลว อวัยวะล้มเหลว โดยเฉพาะไตวาย จนถึงขั้นเสียชีวิต”

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ศาสตราจารย์รัชตะ รัชตะนาวิณ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

ภาคผนวก ๗

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข

เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ

ตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้มีประกาศลงวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ ประกาศลงวันที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกาศลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ และประกาศลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ จำนวน ๒๑ โรค นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงออกประกาศเพิ่มเติมชื่อโรคติดต่อต้องแจ้งความ ดังนี้

“๒๒. โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส (Middle East Respiratory Syndrome - MERS)”

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ศาสตราจารย์รัชตะ รัชตะนาวิน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

ภาคผนวก ๘

ประกาศกระทรวงสาธารณสุข

เรื่อง เพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย

ตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้มีประกาศลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๔ ประกาศลงวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖ และประกาศลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ กำหนดชื่อโรคติดต่ออันตราย จำนวน ๖ โรค นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. ๒๕๒๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจึงออกประกาศเพิ่มเติมชื่อโรคติดต่ออันตราย ดังนี้

“๗. โรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง หรือโรคเมอร์ส (Middle East Respiratory Syndrome - MERS)”

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ศาสตราจารย์รัชตะ รัชตะนาวิน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

สุขภาพดี
เริ่มต้นที่นี่

ศูนย์กฎหมาย

กรมควบคุมโรค

ศูนย์กฎหมาย กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข ถนนติวานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๕๐ ๓๓๑๘ โทรสาร ๐ ๒๕๕๐ ๓๓๒๒